

Sygn. akt: I C 706/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2018 roku w C.

sprawy

z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. L.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. L. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 22.700,38 zł (dwadzieścia dwa tysiące siedemset złotych trzydzieści osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 maja 2018 do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanego M. L. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 4.321,00 zł (cztery tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 706/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S. A z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko M. L. o zapłatę kwoty 25.844,04 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 23 grudnia 2016 roku pozwany zaciągnął zobowiązanie względem powoda zawierając umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie sumę pieniężną zobowiązując się do jej spłaty w warunkach określonych w umowie. W związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania – brak terminowego regulowania wpłat – zadłużenie powstałe na tle jej realizacji, z dniem 29 sierpnia 2017 roku zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Powód podkreślił, że wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania zobowiązania, jednakże bezskutecznie.

Na kwotę objętą pozwem składa się niespłacony kapitał w wysokości 22.700,38 złotych, odsetki umowne w wysokości 733,26 złotych oraz odsetki umowne za opóźnienia w wysokości 2.410,40 złotych.

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2018 roku, wydanym w sprawie VI N – ce (...), Sąd Rejonowy L. w osobie Referendarza sądowego, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym albowiem z treści uzasadnienia pozwu nie wynika konkretnie okres i według jakiej stopy procentowej wyliczone zostały dochodzone przez powoda odsetki. Sprawa została przekazana do tutejszego Sądu.

Pozwany M. L. nie stawiał się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2016 roku pozwany M. L. zawarł z pozwanym (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie sumę pieniężną zobowiązując się do jej spłaty w warunkach określonych w umowie.

Pozwany nienależycie wykonywał zobowiązania, ponieważ nieterminowo regulował spłatę pożyczki. W związku z tym, z dniem 29 sierpnia 2017 roku, powód postawił zaległe zobowiązanie w stan pełnej wymagalności.

Powód wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania zobowiązania, jednakże bezskutecznie.

Na kwotę objętą pozwem składa się niespłacony kapitał w wysokości 22.700,38 złotych, odsetki umowne w wysokości 733,26 złotych oraz odsetki umowne za opóźnienia w wysokości 2.410,40 złotych.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie zasługuje na częściowe uwzględnienie, mimo że pozwany M. L. nie stawiał się na termin rozprawy, nie wypowiedział co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, jak również nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia bowiem domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku beczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Podkreślić przy tym należy, że ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć,

czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, 15 września 1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wskazuje, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanej itp. (por. komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legis).

Dlatego też w przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Wówczas należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

Z powyższych przyczyn obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Niewątpliwym natomiast jest, że strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód wywodził swoje roszczenia z wierzytelności powstałej w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego M. L. z umowy pożyczki.

Sąd nie miał wątpliwości co do wysokości kapitału dochodzonego pozwem. Wątpliwości dotyczyły natomiast należności ubocznych w postaci odsetek umownych oraz odsetek umownych za opóźnienie. Powód nie określił bowiem w uzasadnieniu pozwu za jaki okres odsetki te były naliczane, a przypadku odsetek umownych jaka była ich wysokość. Powód nie przedstawił również w tym zakresie żadnego materiału dowodowego umożliwiającego Sądowi zweryfikowanie sposobu wyliczenia tych kwot, mimo że w elektronicznym postępowaniu upominawczym było to powodem stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Wobec powyższego Sąd oddalił roszczenie w zakresie roszczenia obejmującego należności uboczne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione.

W przedmiotowej sprawie roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione jedynie w części, a mianowicie w 88%.

Koszty procesu po stronie powodowej obejmują opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 1.293,00 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 3.600,00 złotych.

Zatem, skoro powód wygrał proces w 88%, a koszty procesu po stronie powodowej wyniosły 4.910,00 złotych, to zasadnym było orzec o kosztach procesu jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

Na mocy art. 333 § 1 pkt 3 kpc Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzekł w punkcie 4 sentencji wyroku.